

Andrea Levy: «Per mi era molt significatiu descobrir una banda en el seu inici»

Publiquem la segona entrevista de 'Les altres veus': sis dones de l'àmbit polític parlen de música

Andrea Levy | Andrea Levy

El FIB, el Primavera Sound o la sala Razzmatazz són escenaris habituals per a la vicesecretària d'estudis i programes del Partit Popular, aficionada a engreixar llistes de Spotify amb grups *indies* i alternatius, amb els quals s'identifica "com a part de la meua rebel·lia".

Com vas començar a construir la teva cultura musical?

Recordo molt escoltar i aprendre música al programa *Sputnik*, que portava videoclips de música internacional i alternativa, el que era l'*indie* en aquell moment. Em tornava boja per aquest tipus de bandes que no em corresponien ni per edat ni pel que s'escoltava aquí.

Has escollit *Different Class* (Island Records, 1995) de Pulp com el teu disc preferit, un àlbum que critica el sistema britànic de classes socials. Per tu és rellevant la ideologia política dels músics?

No, si no no escoltaria **Nacho Vegas** i segurament no hi podria ser amiga, seria incompatible. No m'hi fixo, en valoro la qualitat artística. Des del respecte es poden tenir posicionaments polítics diferents.

Creus que es poden separar del tot? Històricament, la música també ha servit per acompanyar reivindicacions generacionals i moviments culturals.

És interessant aquest fenomen, sobretot en l'aspecte ideològic, perquè als noranta es produeix a Espanya un buit de tot això. Es van crear bandes pop melòdiques, com per exemple **Olé Olé**, i van aparèixer cantants com **Alejandro Sanz** o **Sergio Dalma**. Mentrestant, a altres llocs i comunitats autònomes florien cançons amb un component ideològic més marcat. Però sí que és veritat que tots els grans moviments polítics estan, en gran part, acompanyats d'un moviment cultural.

Vas ser adolescent als noranta, una època d'explosió del rock alternatiu i la cultura *underground*. Com ho vas viure?

Per mi era molt significatiu descobrir una banda en el seu inici, m'agradava formar part d'un coneixement que molt poca gent tenia. Part de la meua rebel·lia era identificar-me amb aquest tipus de grups. En aquella època aquestes bandes tenien molt de mèrit, perquè arribar a fer-se popular en productores molt petites o en un circuit de sales reduït tenia un punt molt més de misteri del que pot tenir ara.

Sempre has escoltat aquesta música?

Bé, més tard, cap als anys 2000, vaig evolucionar cap al pop electrònic o fins i tot el house, quan es van posar de moda. Vaig seguir molt el fenomen DJ al voltant d'artistes com **Felix da Housecat**, **Miss Kittin'** o **Fisherspooner**.

T'agrada l'*indie* pel seu so, o també t'identifiques amb una indústria musical menys massificada?

Sí, el que passa és que el circuit *indie* ha canviat molt. Ja no és una qüestió de so ni del mateix circuit de productores, perquè de fet l'*indie* espanyol ara mateix el produeix Sony o Universal. I de fet omplen grans espais. Per exemple la gira de **Dorian** en aquest moment és absolutament espectacular, i és una banda de Barcelona que abans pertanyia a un circuit molt reduït.

Andrea Levy. Foto: Juan Miguel Morales

Potser no t'identifiques amb el rock en català, però coneixes l'escena que encapçalen Mishima, Manel o Els Amics de les Arts?

Sí, aquest estil m'agrada més. Dels artistes en català m'agrada molt **Joan Dausà**, sobretot la veu, i les melodies també. Ara el que em sembla més interessant són les bandes que estan sorgint al País Basc, copiant una mica l'escena catalana. Per exemple **The New Raemon** ara toquen amb **McEnroe**, que són de Getxo i em semblen molt bons.

Quines assignatures pendents té el PP respecte a la cultura en aquesta propera legislatura? Què et sembla la pujada de l'IVA cultural, que no va servir per recaptar més?

Hem de treballar, i de fet ens hi vam comprometre en campanya, per reduir l'IVA dels espectacles artístics i culturals que tinguin una intervenció directa amb el sector productiu del nostre país. Quan estàs fent teatre, dansa, concerts, estàs contractant gent i tens una incidència en el sector productiu local. Una altra cosa és l'IVA al cinema quan parlem de grans *majors* americanes, això ja no té sentit. A més, la cultura hauria de considerar-se un motor molt important pel país, que crea una marca pròpia que cal exportar. S'ha de treballar per aconseguir aquesta reducció.

I en l'àmbit català, què és pot fer? S'ha de donar suport a les cançons escrites en llengua catalana i fer-hi una aposta des de les institucions?

Evidentment, la música és una manera de preservar la cultura, i la cultura d'una llengua com és la catalana.

Fa l'efecte que molt poca gent de la cultura se sent identificada amb la dreta.

És curiós, perquè des que sóc vicesecretaria he tingut contacte amb diversos grups i cantants i t'adones que hi ha de tot. El que hem de fer és normalitzar que qualsevol persona pugui parlar de política sense que la seva vida professional es vegi perjudicada i sense que sigui criminalitzada per això. I no només amb la música, sinó també amb els actors i amb qualsevol altra professió.

Andrea Levy. Foto: Juan Miguel Morales

Ara has marxat a viure a Madrid. Quines diferències hi veus amb l'escena musical barcelonina?

Crec que a Catalunya en aquest moment tot esdeveniment cultural es converteix en esdeveniment polític relacionat amb el procés independentista. I això a Madrid no passa, cosa que fa que hi hagi una escena cultural molt més efervescent i que sigui la ciutat de referència. Però també tenim grans bandes catalanes, abans citava **Dorian**. **Sidonie** ha tret un disc fa poc i artistes com **Sara Pi** estan tenint molt d'èxit.

Però sembla que l'indie no està tan polititzat, no?

De fet hi ha la tendència a dir que l'indie a més és de dretes. Tens raó. És un estil que no diria que és frívol, però potser sí que és més festiu quant a les lletres. No hi ha la politització que podem veure en altres propostes, com la de cantautors.

A quines sales de concerts i festivals acostumaves a anar?

D'aquí a Barcelona m'encantava Razzmatazz, i a Madrid vaig molt a Joy Eslava. A més guardo molt bon record de la sala Apolo i la 2 de Nitsa, on desitjo poder tornar a anar algun dia. A Madrid encara estic descobrint una mica les possibilitats. Quant als festivals, per mi el FIB és un festival que s'ha de cuidar, i m'alegro que torni a estar en un moment alt, i a Barcelona reivindico el Primavera Sound. Abans també anava al Sónar. Vaig tenir una època, dels 18 als 25, en què només escoltava això, *house* i electrònica.